

е една суха лъжа. Още по опасна лощавина е да ги учимъ на лицемѣрие-то.

Кога-то чуемъ нѣкоя новина, трѣба да я не приказваме никому догдѣ ся не увѣримъ добръ, и кога я приказваме да не притуряме нѣкакви лъжливи приказки, защо-то ставаме голѣми лъжци.

Ще рѣчемъ, за да испитае обхождание-то на нѣкого, че ще придобиемъ слава, ако ся лъжемъ взаимно; трѣба сѣкога да имаме искренность въ приказки-тъ си и точна вѣрность въ обѣщанія-та си; защо-то нищо не прави чловѣка по умразенъ, освѣнъ неиспълненіе то на обѣщаніе-то си.

Ако честь-тъ иска да бѣдемъ вѣрни въ обѣщанія-та си, мъдрость-тъ иска да не ги струваме никога безъ да испитае сетнина-тъ: чистосърдечіе-то сѣкога трѣба да е душа-тъ на разговоріе-то.

ПРАВИЛО II.

За почить-тъ коя-то трѣба да вардимъ въ разговоріе-то си къмъ сички-тъ божественни работи и къмъ въроисповѣданіе-то.

Има нѣкои чловѣци, кои-то ся сѣкатъ че ся прославятъ каго ся показватъ безвѣрници и укоряватъ въроисповѣданіе-то. Божіе-то слово имъ е играло; обръщатъ го на мръсенъ и соблазнителенъ смисълъ. Трѣба съ голѣмо вниманіе да отбѣгваме такива безразсѣдни люди; защо-то, лоши-тъ разговори клѣтви-тъ, богохудевія-та развалятъ нрави-тъ. Просташки-тъ думи трѣба да сж изгонени отъ разговора-тъ; трѣба да отбѣгнуваме внимателно, да не произнасяме безъ разсѣжденіе име-то Божіе.